
The Four Baritones en zangeres Nora Fischer hebben een bijzondere opname gemaakt van Becks Song reader. 'Hokjes en stijlen zijn niet relevant.'

ERIK VOERMANS

In 2012 kwam de Amerikaanse muzikant Beck met een concept zo oud dat het weer nieuw was. Hij bracht zijn album Song reader uit als een verzameling bladmuziek. Wie de twintig nummers wilde horen, moest ze zelf spelen. Op songreader.net is te zien dat al vele musici dat hebben gedaan, in alle denkbare en ondenkbare stijlen en bezettingen. Het weerhield saxofonist Ties Mellema er niet van er ook zijn schouders onder te zetten. Het resulteerde in een nieuw album, waarop hij met Niels Bijl, Jan Menu en Tini Thomsen, alle vier op baritonsaxofon, en met zangeres Nora Fischer een geheel nieuwe versie van Song reader ten gehore brengt.

Ties Mellema: "Het idee dat Beck z'n plaat uitbracht als bladmuziek, sprak me geweldig aan. Ik wilde het eerst met een New Yorks strijkkwartet doen, maar dat ging op het laatste moment niet door. Toen besloot ik het dichterbij huis te zoeken en heb ik vrienden benaderd, componisten en saxofonisten. Toen ik Nora in het Concertgebouw hoorde zingen, wist ik dat zij de zangeres moest worden. Ik was zwaar onder de indruk. Ze zong onmiskenbaar klassieke muziek, maar ik kon de teksten verstaan en ze had een normale, mooie lichte stem en niet zo'n geaffecteerde. Geen aardappel in de keel."

Nora: "Ik zong in het Concertgebouw stukken van Hugo Wolf, maar ook Stripsody van Berberian." Mellema: "Voor het Beckproject ging ik op zoek naar componisten die voor saxofon wilden schrijven. Ze mochten elk instrument kiezen, maar ze kozen massaal vier baritonsaxofoons. Dat was kennelijk een aansprekende combinatie. Die bezetting is ook geen gimmick. Het klinkt echt waanzinnig goed. De baritonsax is ook zo'n veelzijdig en flexibel instrument. Toen werd het dus Ties Mellema and friends: Nora Fischer and the Four Baritones."

Nora: "Elk nummer is daardoor compleet anders. Het gaat alle denkbare kanten op."

Mellema: "Albert van Veenendaal heeft heel weirde, bijna surrealistische muziek geschreven, Ian Wilson heeft iets minimalachtigs geschreven en ook een heel zangerig stuk."

En in Do we? We do schreeuwt Fischer als Janis Joplin.

Fischer: "De componisten hebben iets gemaakt en dat aan ons gegeven met de opdracht: maak er maar iets van. Hoe vrijer we werden hoe leuker ze het vonden. En ik ook, want ik heb ook veel gewerkt met componisten die heel precies zijn in wat ze willen."

Mellema: "Op het conservatorium leer je vooral heel exact te spelen wat er staat, terwijl je bij dit project veel meer het gevoel van het moment mag en moet grijpen."

De vraag of het nog wel klassieke muziek is, vinden Fischer en Mellema niet bijster interessant.

Mellema: "Dat maakt me niet uit. Ik heb lang naar

een woord gezocht dat de lading voor mij dekt, maar ik ben er nog steeds niet uit."

Fischer: "Ik noem het 'nieuwe muziek', omdat dat woord geen associaties opwekt. In New York zeggen ze new music. Het gaat me om de hybride. Het is deel klassiek, deels jazz, deels pop, en Beck is een rockartiest. Alles komt bij elkaar."

Mellema: "Veel van de componisten die ik heb benaderd, komen uit de jazzhoek. Zij snappen melodie, harmonie en ritme. Dat klinkt wel heel basaal, maar dat is het niet. Aan die jongens hoef je niet uit te leggen wat een groove is." Fischer: "Het is ook een bevrijding na alle klassieke dingen. Hier mag ik zelf bepalen hoe ik wil dat het klinkt. En daarna is het weer dubbel zo inspirerend om Monteverdi te zingen. Ik ben gewoon een stem en ik maak muziek; hokjes en stijlen zijn niet relevant."

Mellema: "Dat geldt voor mij ook. Ik wil gewoon doen wat ik leuk vind. Daar heb ik me jaren tegen verzet, maar ik heb het nu losgelaten."

Ties Mellema en Nora Fischer: Beck Songbook Muziekgebouw aan 't IJ, morgen

kunst & media

Nepbonbons in
het Spiegelkwartier

38

Louis Hartlooper Prijs
voor schrijversduo

UTRECHT - Tjru van den Berck en Marjett Verbeek hebben de Louis Hartlooper Prijs voor de Filmojournalistiek gewonnen voor hun boek *Het Jfmgngrek*. De schrijvers kregen de prijs tijdens het Nederlands Film Festival. Het boek gaat over de spiritualiteit van film en levert volgens de beoordeelaars een stimulerende bijdrage aan het denken over cinema. [meer](#)

Stephen Fry snoof coke
op Buckingham Palace

LONDEN - Stephen Fry heeft cocaine gesnoefd in Buckingham Palace, de officiële residentie van koningin Elizabeth. Dat zegt hij in zijn nieuwste memoires, waarin hij ingaat op zijn jarenlange verslaving. In het boek, *More foul me, dat donderdag* verschijnt, schrijft de 57-jarige Fry dat hij zich voor zijn daden wil versontschuldigen. [meer](#)

Paul Verhoeven maakt
Franse thriller

PARIS - Paul Verhoeven gaat een Franse film maken. De psychologische thriller is gebaseerd op de roman *Oh van Philippe Djian*. De 70-jarige regisseur heeft actrice Isabelle Huppert gevraagd voor zijn eerste Franstalige film, die zal worden opgenomen in Parijs, schrijft de Franse krant *Le Figaro*. Wanneer de film uitkomt, is nog niet bekend. [meer](#)

Venetie sluit straten af
voor bruiloft Clooney

VENETIË - De Amerikaanse actrice George Clooney en Azzal Alamuddin trouwen maandag in het stadhuis van Venetië. Dat is geboden uit een schriftelijke aankondiging van de gemeente, waarin de bewoners wordt meegedeeld dat de straten rond het stadhuis die middag worden afgesloten, om de openbare veiligheid te waarborgen. [meer](#)

Song reader Becks bladmuziek door vier baritonsaxen en een zangeres

‘Het klinkt echt waanzinnig goed’

The Four Baritones en zangeres Nora Fischer hebben een bijzondere opname gemaakt van Becks *Song reader*. ‘Hokjes en stijlen zijn niet relevant.’

ENK VORMANS

In 2012 kwam de Amerikaanse muzikant Beck met een concept zo oud dat het weer nieuw was. Hij bracht zijn album *Song reader* uit als een verzameling bladmuziek. Wie de twaalf nummers wilde horen, moest ze zelf spelen. Op songreader.net is te zien dat al vele musici dat hebben gedaan, in alle denkbare en odenkbare stijlen en bezettingen. Het weerhield saxofonist Ties Mellema er niet van er ook zijn schoolders onder te zetten. Het resultaat is een nieuw album, waarop hij met Niels Nij, Jan Mena en Ties Thoenes, alle vier op baritonsaxofon, en met zangeres Nora Fischer een geheel nieuwe versie van *Song reader* ten gehore brengt.

Ties Mellema: “Het idee dat Beck

’s plaat uitbrecht als bladmuziek, sprak me geweldig aan. Ik wilde het ernst met een New Yorks strijkkwartet doen, maar dat ging op het laatste moment niet door. Toen besloot ik het dichterbij huis te zoeken en heb ik vrienden benaderd, componisten en saxofonisten. Toen ik Nora in het Concertgebouw hoorde zingen, wist ik dat zij de zangeres moest worden. Ik was maar onder de indruk. Ze zong onmiskenbaar klassieke muziek, maar ik kon de teksten verstaan en ze had een normale, mooie lichte stem en niet zo’n gedroefde. Geen aandappel in de keel.”

Nora: “Ik zong in het Concertgebouw stukken van Hugo Wolf, maar ook Strijpsody van Berberian.”
Mellema: “Voor het Beckproject ging ik op zoek naar componisten die voor saxofon wilden schrijven. Ze mochten elk instrument kiezen, maar ze kunden maximaal vier baritonsaxofoors. Dat was kennelijk een aansprekende combinatie. Die bezetting is ook geen gimmick. Het klinkt echt waanzinnig goed. De baritonsax is ook zo’n veelzijdig en flexibel instrument. Toen werd het dus Ties Mellema and friends: Nora Fischer and the Four Baritones.”

Nora: “Elk nummer is daardoor compleet anders. Het gaat alle denkbare kanten op.”

Mellema: “Albert van Veenendaal heeft heel veel, bijna symfonische muziek geschreven, Jan Wilson heeft iets minimalistischer geschreven en ook een heel zangerig stuk.”
En in *Do we? We do* schreeft Fischer als Janis Joplin.

Fischer: “De componisten hebben iets gemaakt en dat aan ons gegeven met de opdracht: maak er maar iets van. Hoe vrijer we werden hoe leuker ze het vonden. En ik ook, want ik heb ook veel gewerkt met componisten die heel precies zijn in wat ze willen.”

Mellema: “Op het conservatorium leer je vooral heel exact te spelen wat er staat, terwijl bij dit project veel meer het gevoel van het moment mag en moet grijpen.”

De vraag of het nog wel klassieke muziek is, vinden Fischer en Mellema niet bijzonder interessant.

Mellema: “Dat maakt me niet uit. Ik heb lang naar een woord gezocht dat de lading voor mij dekt, maar ik ben er nog steeds niet uit.”

Fischer: “Ik noem het ‘nieuwe muziek’, omdat dat woord geen associaties opwekt. In New York zeggen ze *new music*. Het gaat me om de lyriek. Het is niet klassiek, deels jazz, deels pop, en Beck is een rockartiest. Allen komt bij elkaar.”

Mellema: “Veel van de componisten die ik heb benaderd, komen uit

Ties Mellema en Nora Fischer. Mellema: ‘Veel componisten die ik heb benaderd,

de jazzhoek. Zij swappen melodie, harmonie en ritme, dat klinkt wel heel basaal, maar dat is het niet. Aan die jongens hoef je niet uit te leggen

wat een groove is.’ Fischer: ‘Het is ook een bevrijding na alle klassieke dingen. Hier mag ik zelf bepalen hoe ik wil dat het klinkt. En daarna

komen uit de jazzhoek. Die jongens hoef je niet uit te leggen wat een groove is.’

in het weer dubbel zo inspirerend om Musterevill te zingen. Ik ben gewoon een stem en ik maak muziek; hokjes en stijlen zijn niet relevant.”

Mellema: “Dat geldt voor mij ook. Ik wil gewoon doen wat ik leuk vind. Daar heb ik me jaren tegen verzet, maar ik heb het nu losgelaten.”

Ties Mellema en Nora Fischer:
Beck Songbook
Muziekgebouw aan 't U, morgen

FOTO: HENK KUIJER